

Eeuwigheid

SYLVAIN EPHIMENCO

Mijn eerste stappen in het mysterie van het christendom zette ik steevast op donderdagochtend. In het lieflijke kerkje van Saint André, werden met de catechismus van de katholieke kerk de dogma's van het Instituut begrijpelijk gemaakt voor kinderen. Ik herinner me die mooie verhalen en het inkleuren van plaatjes waarop vrome mannen met lange gewaden door de woestijn schuifelden. Er waren ook moeilijk te doorgronden kwesties als de onbevleete ontvangenis van Maria en de maagdelijke geboorte van Jezus. Maar voor een jochie dat nog niet eens wist van het zaadje van de vader en het eitje van de moeder was dit een zorg voor later. De wederopstanding van Christus na de martelsessie van de kruisiging, daar kon ik goed in meegaan. Als zoon van God ben je, meer nog dan tv-helden Tarzan, Zorro en Thierry la Fronde, volstrekt onsterfelijk.

Problematischer werd het als er over het eeuwige leven in Gods paradijs werd gesproken. Natuurlijk was ik enorm opgelucht toen ik hoorde dat ik voorgoed met mijn ouders verenigd zou worden na hun dood en de mijne. En dan niet in een appartement zonder warm water en met een gemeenschappelijk toilet voor vijf gezinnen buiten naast de trap, maar hoog in de blauwe hemel. Zelfs boven de witte wolken! "Gaaf", zou je nu zeggen. En toch

werd dit concept ongemerkt mijn eerste steen des aanstoots als het om het geloof ging. Wat moesten we in hemelsnaam in de hemel gaan doen gedurende een nieuw leven dat geen einde zou kennen? Had je daar ook speelgoed en tv's? Huisdieren en een rode step zoals hier beneden? Of moesten we de ganse dag over God, Jezus en Maria gaan filosoferen? Op geen van mijn ongemakkelijke vragen konden de catechismusmoeders een concreet antwoord geven. Ik begon zonder het te weten een verborgen angst te ontwikkelen voor de Eeuwige Verveling. Pas enkele jaren later maakte ik me definitief los van een concept dat door reflexen van heel vroeger was geconcipteerd om het besef van en de angst voor de dood te bezweren.

Natuurlijk moest ik glimlachen toen ik zaterdag in het veelbesproken essay van theoloog en ethicus Frits de Lange deze passage las: "Zo'n eeuwig leven kan geen hemel, maar moet een hel zijn. Het voor eeuwig in de armen van je geliefde liggen, lijkt een droom, maar zal - voor beiden! - een nachtmerrie worden of een kwellende verveling."

Ik vind het vanzelfsprekend heilzaam dat het concept van de eeuwigheid flink wordt gerelativeerd door mensen als De Lange. Dat zouden meer religies moeten doen, en vooral de islam, die de eeuwigheid is gaan ideologiseren als een vette gratificatie. Onze predikant blijkt in zijn essay veel te voorzichtig te zijn waar hij het heeft over "extremistisch-religieuze groeperingen" die mensen doden "omdat er een hemelse beloning wacht". Kan het concreter? Gisteren in Kaboel zaaide een moslim die in het eeuwige leven als beloning geloofde dood en verderf met zijn vrachtauto met explosieven: 90 doden en 400 gewonden.